

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/37/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316207288
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8316207288.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. JUDr. Antónie Kandravej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana, v spore žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, Bratislava proti žalovanej X. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX/X, D., o zaplatenie 2 836,15 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 10Csp/28/2016 - 153 zo dňa 21.10.2017, takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

Predmet konania

1. Právny predchodca žalobcu sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia istiny vo výške 2.836,15 eur, dlžného úroku v sume 1.591,11 eur, úroku z omeškania v sume 19,81 eur, úroku zo zostatku nesplatennej istiny 2.836,15 eur vo výške 16 % ročne od 01.05.2016 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.836,15 eur od 01.05.2016 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Humenné ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd“) o podanej žalobe rozhodol nasledovne:

„Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 2 214,57 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 2 214,57 eur od 1.5.2016 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu z a m i e t a.

Náhradu trov konania súd stranám nepriznáva.“

3. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, § 565, § 39 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3 zákona

č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a § 3 ods.1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

4. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3.100,- eur. Tento sa žalovaná zaviazala splatiť v 72 splátkach vo výške 74,27 eur mesačne, od 17.11.2012 do 17.10.2018. Súčasťou splátky bol úrok a poplatky, pričom priamo v zmluve presné rozčlenenie splátky na jednotlivé položky nie je uvedené. Dohodnutá výška úroku z úveru bola vo výške 16% ročne, RPMN bola v zmluve uvedená 17,74% a celkové náklady v súvislosti s úverom boli vo výške 1.760,88 eur. Z dôvodu neplnenia si povinností zo strany žalovanej, a to nesplácania dohodnutých mesačných splátok, žalobca vyhlásil ku dňu 22.05.2014 predčasnú splatnosť úveru. Žalovaná v prospech žalobcu uhradila celkovo sumu 885,43 eur. Nakoľko zmluva o úvere neobsahovala obligatórne obsahové náležitosti, a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako aj údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, poskytnutý úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná je preto na istine úveru povinná zaplatiť sumu 2.214,57 eur (3.100,- eur - 885,43 eur). Súd v tejto časti uplatnený nárok považoval za dôvodný a žalovanú zaviazal na zaplatenie tejto sumy. Žalovaná neuhradila dlžnú sumu riadne a včas, dostala sa do omeškania s plnením peňažného dlhu a žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Žalobcovi však nie je možné priznať nárok na kapitalizovaný úrok z omeškania, ktorý vyčíslil ku dňu vyhlásenie predčasnej splatnosti a ktorý si uplatnil jednou sumou vo výške 19,81 eur, spolu s kapitalizovaným úrokom z úveru k uvedenému dňu, a to od poskytnutia úveru do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Tento úrok z omeškania bol vyčíslený z vyšších súm na úhradu akých, vzhľadom na vyššie uvedený záver súdu, žalobcovi vznikol nárok. Súd preto žalovanú zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne z priznanej sumy 2.214,57 eur, výška ktorého nie je v rozpore so zákonnou úpravou odo dňa 01.05.2016 a vo zvyšnej časti žalobu, pokiaľ sa jedná o tento nárok ako nedôvodnú zamietol. Žalobca si v konaní uplatnil aj nárok na úrok z úveru vo výške 16 % ročne odo dňa 01.05.2016, ktorý čiastočne vyčíslil ku dňu 30.04.2016 v sume 1.591,11 eur, ďalej si tento nárok uplatnil zo sumy 2.36,15 eur od 01.05.2016 do zaplatenia. V tejto časti by bol nárok žalobcu nedôvodný aj v prípade, ak by súd nepovažoval úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Od splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania, nie však už dohodnuté zmluvné úroky. V danom prípade bolo predmetom konania zaplatenie celkovo sumy 4.447,07 eur. Súd žalobe v časti o zaplatenie sumy 2.214,57 s príslušenstvom vyhovel a žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 49,79% a žalovaná v rozsahu 50,21%. Vzhľadom na pomer úspechu strán v konaní súd rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

Obsah odvolania žalobcu

5. V zákonom stanovenej lehote podal proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania odvolanie žalobca. K údajom o výške, počte a termíne splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (tretia komora), sp. zn. C-42/15 z 09. novembra 2016. Súdny dvor dospel k záveru, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Predmetnú zmluvu o úvere preto podľa názoru žalobcu nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Zmluva o úvere priamo nemusí údaj o výške, počte a termínoch splátok obsahovať, ale postačí, ak sa táto informácia na základe zmluvy o úvere dá identifikovať, čo v danom prípade zmluva o úvere spĺňa. Celkovú čiastku úveru tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, pričom o tejto skutočnosti bol žalovaný oboznámený v samotnej zmluve v časti 3. Žalobca opätovne poukázal na vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora Európskej únie a uviedol, že samotné číselné neuvedenie matematicky spočítanej celkovej čiastky úveru, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere. Napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Úroky z úveru sú odplátou za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru

nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. Žalobca si v konaní uplatňoval nárok na zaplatenie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania odo dňa 01.05.2016 do zaplatenia z dôvodu, že žalobca si v žalobe uplatnil vyčíslené zmluvné úroky a úroky z omeškania vypočítané do dňa vyhotovenia žalobného návrhu, tj. do dňa 30.04.2016. Nakoľko súd žalobu v časti vyčíslených úrokov a úrokov z omeškania zamietol, súd týmto žalobcovi odňal jeho právo na úrok z omeškania z omeškania vo výške 5,25% ročne z istiny odo dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia, t. j. odo dňa 22.05.2014, a to až do 30.04.2016. Z uvedeného dôvodu je aj toto rozhodnutie súdu arbitrárne a neudržateľné. V ďalšom rozsahu uviedol, že na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje zákaz retroaktivity, a teda nie je možné toto ustanovenie aplikovať na vzťahy, ktoré vznikli pred 01.04.2015. V opačnom prípade by došlo k porušeniu základných princípov nášho právneho poriadku. Navrhol rozhodnutie v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, vyhovieť žalobe v celom rozsahu a žalovanú zaviazať na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

6. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozsudok v jeho napadnutej časti považuje za vecne správny a dostatočne odôvodnený. Súd prvej inštancie sa dostatočne a zrozumiteľne v napadnutom rozsudku vysporiadal s námietkami žalobcu, spočívajúcimi v odkaze na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15. Je nevyhnutné uviesť, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Výklad vnútroštátneho práva poskytujú vnútroštátne súdy. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie nepriznať Smernici v danom prípade ani nepriami účinok správne a teda v celom rozsahu bolo správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého tento považoval úver poskytnutý žalobcom žalovanej, na základe poskytnutia ktorého sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy vo výške 2.856,05 Eur, za bezúročný a bez poplatkov. Nárok uplatnený žalobcom, v zmysle ktorého si tento okrem úroku z omeškania z dlžnej sumy 2.856,084 eur odo dňa 01.05.2016 do zaplatenia uplatňuje aj nárok na zaplatenie úrokov z úveru zo sumy 2.856,084 Eur odo dňa 01.05.2016 do zaplatenia považujeme v celom rozsahu za neoprávnený. Súd prvej inštancie obsahlým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, prečo je potrebné úverovú zmluvu uzatvorenú medzi stranami sporu považovať za zmluvu spotrebiteľskú a prečo je potrebné na právne vzťahy, ktoré vznikli z tejto úverovej zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Navrhla rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť, zároveň priznať žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Hodnotenie odvolacieho súdu

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že sporové strany uzavreli zmluvu o úvere č. 8135759812 zo dňa 17.10.2012, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3.100,- eur, ktorý sa zaviazala splatiť v 72 mesačných splátkach vo výške 74,27 eur. Súd prvej inštancie správne postupoval, keď predmetnú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú, na ktorú sa zároveň vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z., ktorý v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, v ust. § 9 ods. 2 písm. k) vyžadoval rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé zložky, teda na istinu, úroky a poplatky. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. považoval za bezúročný a bez poplatkov.

9. V súvislosti s povinnosťou dodávateľa, rozčleniť v zmluve o úvere splátku na istinu, úroky a poplatky v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. a Klára Biróová, odvolací súd poukazuje na priamy účinok smerníc. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate

týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

10. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

11. Problém nastal v súvislosti s pochybnosťami, kde sú hranice nepriameho účinku smernice. Súd totiž na jednej strane má za cieľ v zmysle rozsudku C-42/15 dosiahnuť plný účinok smernice pri využití všetkých aplikačných metód a ustanovení celého právneho poriadku, no na druhej strane existujú obavy, aby nedošlo v sporoch medzi jednotlivcami k aplikácii nepriameho účinku smernice contra legem a navyše aj proti princípom súkromného práva, akým je aj princíp právnej istoty. Dôležitý je tiež výklad rozsudku SD EÚ vo veci C-42/15 a smernice 2008/48/ES, pretože sa zdá, že SD EÚ mal „eurovýhradu“ len k amortizačnej tabuľke ako povinnej náležitosti zmluvy a len vo vzťahu k istine. Prejednávaná vec sa však netýka amortizačnej tabuľky, ale špecifikácie splátok úveru podľa jednotlivých zložiek, čo je v konečnom dôsledku relevantné aj pre účely transparentnosti vstupných údajov pre výpočet RPMN.

12. Tak explicitne presné ustanovenie, akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonnodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou tejto obligatórnej náležitosti a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný.

13. Zákom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bola do právneho poriadku zakotvená dikcia zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o spôsobe splácania úveru podľa istiny, úrokov a iných poplatkov. Približne štyri roky táto zákonná dikcia bola spojená ešte aj kumulatívne s právom na uvedenie súčtu týchto platieb. Nemali by byť žiadne pochybnosti, že v tom čase smernica Rady 87/102/EHS nevyžadovala plnú harmonizáciu.

14. Zákom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bola transponovaná smernica 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá vyžadovala plnú harmonizáciu. Do tohto nového zákona o spotrebiteľských úveroch bola prevzatá z predchádzajúceho zákona totožná dikcia splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

15. Klausula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny, ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, (i) z čoho splátka pozostáva, (ii) či splátka obsahuje aj poplatky, (iii) či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN), (iiii) či ide o amortizované splácanie alebo bez amortizácie alebo (iiiiii) údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod..

16. Podľa názoru odvolacieho súdu špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES).

17. Príloha II smernice 2008/48 obsahujúca „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“ uvádza vo svojom bode 2 s názvom „Opis hlavných vlastností úverového produktu“ položku s názvom „Splátky a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky poukazovať“. Tejto položke zodpovedá tento opis: „Budete musieť zaplatiť:

[Výška, počet a frekvencia splátok, ktoré zaplatí spotrebiteľ]

Úrok a/alebo poplatky sa budú splácať takto:...”

18. Odvolací súd rovnako odkazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 7Sžo/61/2015: „Zmluva o pôžičke neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, t.j. konkrétne termíny jednotlivých splátok, výšku istiny, úrokov a iných poplatkov a obsahuje len výšku jednotlivých splátok, počet splátok a termín konečnej splatnosti s tým, že ďalšie údaje sú obsiahnuté v splátkovom kalendári, ktorý bol spotrebiteľovi preukázateľne doručený až po podpise zmluvy o úvere, je takáto obchodná praktika neprípustná a odporujúca čestnej obchodnej praxi. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že uvedené informácie boli obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Považoval za neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný písomný súhlas druhej zmluvnej strany. Mal za to, že takýto postup je v rozpore aj s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Krajský súd považoval tiež za neprípustné, aby spotrebiteľ vzal výšku úveru len na vedomie a aby jeho podpis na zmluve nahrádzal jeho výslovný a jednoznačný súhlas s výškou úveru.

Odvolací súd v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnú úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza:”

19. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd, v zhode so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že úver je v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov. V dôsledku toho veriteľovi nevzniklo právo na platenie dohodnutých úrokov, a to ani počas doby pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru. Bolo preto správne, keď súd prvej inštancie žalobu v časti prevyšujúcej nesplatenú časť istiny s príslušným úrokom z omeškania zamietol. Odvolacia námietka, týkajúca sa nepriznania dohodnutých úrokov z poskytnutého úveru, za dobu po splatnosti úveru, preto nebola uplatnená dôvodne.

20. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, pre neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov, nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa k odvolacím námietkam, týkajúcich sa absencie ostatných obsahových náležitostí, nakoľko tieto by neboli spôsobilé prívodiť zmenu právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

21. K uplatnenému nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania v žalobe kapitalizovanej výške, odvolací súd uvádza, že žalobca vyčíslil sumu úrokov z omeškania zo sumy vyššej, na akú mu reálne prislúchal nárok. Z obsahu rozhodnutia je zrejmé, že žalobca správnosť takto kapitalizovaného nepreukázal, preto súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalobu v tejto časti zamietol. Nie je však možné opomenúť, že žalovaný sa s vrátením úveru dostal do omeškania, preto žalobcovi prislúcha nárok na úrok z omeškania tak, ako si ho uplatnil v žalobe, t.j. odo dňa 01.05.2016.

22. K samotnému vyčísleniu pomeru úspechu žalobcu v konaní, odvolací súd pre doplnenie uvádza, že súd rozhoduje o nároku na náhradu trov konania podľa zásad o náhrade trov konania a uplatnením týchto zásad určí pomer vyjadrený percentom alebo zlomkom. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu)

a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci iba vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petítom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (žalobca aj žalovaný), je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Pomer úspechu strán v prejednávanom prípade, pohybujúci sa na hranici 50%, však zakladá dôvod na nepriznanie náhrady trov konania žiadnej zo sporových strán, tak ako to správne vyslovil súd prvej inštancie.

23. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, v dôsledku čoho nárok na náhradu trov dovolacieho konania patrí úspešnej žalovanej. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).